

DIALOG DIREKT #66

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Vinterns första snö har lagt sig här i Göteborg. Jag har tillbringat en stor del av söndagsmorgonen med att skotta. Det är tungt men också friskt när morgonsolen kryper upp och allt blir ljusst. Det är bortåt 70 m att skotta runt hörntomten så att gående kan se vägen. Det tar sin tid och naturens stillhet inbjuder till reflektioner. Vad är det som likt snön skymmer vägen i vår gemenskap? Vilken slags skottning är det som behövs för att vägen framåt skall kunna ses?

Det första soljuset träffar istapparna på gatljusen och får dem att lysa. Det är vinternaturens spontana konstverk, ståtliga, spännande och lite hotfulla. Det finns en lampa just utanför vårt hus som inte har fungerat på ett tag, till vår irritation. Jag tittar på denna för att se om det är något skillnad. Mycket riktigt, ingen istapp där. Lampan har inte gett någon värme som kunnat smälta snön. Är jag en sådan lampa som försöker vara ståtlig och fin men som inte lyser? För det mesta ser man ingen skillnad, men det blir inga istappar som naturen formar efter sitt eget mönster.

Det första brevet är från Gunnar Söderlund.

Att få upptäcka det som redan upptäckts.

Mina två barn, 14 och 16, tycker ibland att jag tjatar. Det värsta de vet är när jag om och om försöker göra dem medvetna om något, som är viktigt för mig (och kanske för andra), men som just då inte intresserar dem alls. Är jag beredd att låta dem göra vissa upptäckter själva? Även om det gör ont? Även om de kanske väljer en i mitt tycke galen väg? Även om deras val eller brist på

val gör att de inte får uppleva vissa saker som jag tycker är helt grundläggande för livet? Även om deras val kanske affekterar mitt liv och verk på ett negativt sätt? Jag tänkte på detta häromdagen på väg i bil någonstans. Jag tror jag såg någon reklam om att "upptäck det eller det", vad det nu var. Jag hade också hört en intervju med någon yngre människa som sagt att allt spännande redan är upptäckt! Tänk vad hemskt att leva med den känslan!

Samma kanske gäller detta fantastiska som vi med tre bokstäver kallar MRA, men som är så mycket att det går att skriva spaltmeter om det, och ändå bara skrapa ytan!

Omskapa världen. Ett ganska konstigt uttryck enligt vissa. Andra tycker det är vad de lever för. Åter andra känner att det är ett gammalt uttryck som inte har någon bäring idag. Likt föräldrar måste vi kanske ge varandra chansen att återupptäcka det vi själva upptäckt och accepterat som sant?

Jag satt fortfarande i bilen när jag tänkte på 'omskapa världen'. Som ungdom hade jag inställningen eller tron att det var frågan om att nå fram till en punkt där allt var OK. Steg för steg förstod jag (med en viss cynism) att det var en omöjlighet, och att kampen mellan ont och gott alltid skulle finnas. Men varför då tala om att omskapa världen, och inte bara att kämpa den goda kampen. Det slog mig plötsligt där jag satt i biltrafiken att varje gång någon medvetet väljer det goda framför det onda så har världen blivit annorlunda. Inte bara i personens egna ögon, men balansen har ändrats. Så för mig har uttrycket omskapa världen nu kommit att betyda att världen faktiskt kan bli annorlunda. Inte perfekt. Inte paradiset. Men varje beslut leder till att vår värld tar ett steg i rätt riktning. Men som sagt, det är bara min tolkning. Min upptäckt. Men den kanske är lika viktig för mig, som den var för Buchman för 80 år sedan?

GunnarS

Månadens böneämnen

- Snellman familjen i Finland.
- En verklig julfrid över hela världen, speciellt för flyktingar, arbetslösa och för alla andra som har det svårt.

Gunnar W och Lennart Sjögren var med på Elisabeth Snellmans och Pauli Snellmans begravningar i Finland. Gunnar skriver om dagarna där.

Det var några trosstärkande dagar. Elisabeth följdes av många vänner och släktingar. Hon var J V Snellmans sista barnbarn. Vid Paulis begravning var begravningen utanför Helsingfors där Pauli och Meta på sin tid bott. Pauli var J V Snellmans första barnbarnsbarn som dog.

På minnesstunden inne i stan var det inte minst gripande att höra Paulis arbetskamrater berätta vad han betytt för dem. Paula var nog mycket trött men samlad. Hon berättade för oss alla om hur Pauli och hon haft det den sista tiden, hur de kunnat lägga allt i Guds hand och hur det hade givit dem trygghet i att även det som nu skedde var Hans vilja. Hon bars av förtröstan att Herren också kommer att ha sin hand med henne, Oliver och familjen. Hon är ännu arbetslös men det finns ett arbete i Finland som passar henne som hon hoppas på. Något att be för.

Man känner i sådana här ögonblick hur mycket vi behöver varandra och hur mycket vi har att lära av våra finska vänners gudsberoende och tro.

Gunnar Wieselgren

I senaste DD efterlyste både Antero och Lennart en dialog om moral och värderingar med dom som skulle vilja se en andlig och moralisk förnyelse i vårt land. Närverk behövs, säger Ni, så att all god vilja kan kanaliseras. Jag tänker ofta själv på detta, när jag hör och läser olika människors åsikter. Hur kan vi träffas?

Jag tycker att novembers nyhetsbrev gav lite svar i denna fråga. Dels med de åtta mycket olika andliga ledarnas uttalanden som ändå speglade en gemensam övertygelse. Det måste finnas åtta andliga ledare i Sverige, säkert fler, som skulle vilja

ge sin gemensamma övertygelse i pressen!

Och dels framkom det i referatet av K-G Bäckes tal på Alnäs att gräsrotsinflytandet måste återuppväckas. Vad som behövs är 4-5 personer på varje ort som verkar i den krets man kan överblicka, menade han. Vänner släktingar, arbetskamrater, grannar, sockenråd, alla möjliga grupper kan ta – och tar – initiativ i rätt riktning. Säkerligen skulle flera av de här grupperna behöva sammanstråla och fundera på hur vårt land skall förändras.

Brita Dessen.

Gunhild Robach sände två artiklar från SvD med kommentaren "Det här är väl hoppingivande! Jag det är det verkligen! Jag har bara kämpat med hur referera dessa två artiklar på ett bra sätt. Rubrikerna är ganska talande. "Andlighet lockar mer än ekonomi" (14 nov). "Högre mål än vinst blir en god affär" (19 nov).

Richard Barret, verksam i Världsbanken som expert på transportmedel, hade en kallelse till att bli en andlig ledare. Agneta Lagercrantz träffade honom i London och har skrivit de två artiklarna. Jag citerar några relevanta stycken. Artiklarna i sin helhet är väl värda att studera.

"En allt högre medvetenhet om djupa, mänskliga värderingar kommer att drabba affärslivet med samma styrka som miljöfrågorna.

Krafterna är starka, krafterna som just nu förflyttar människans medvetande uppåt - från överlevnad och egenintressen till en större, kosmisk känsla av att allting hänger ihop.

Drivkraften bakom denna revolution hittar han i de tre globala kriser som pågår samtidigt: hotet mot miljön, den växande klyftan mellan fattiga och rika samt det stigande antalet arbetslösa.

Det uppstår en konflikt mellan vad folk på gatan tror på och vad de ser affärlivet göra med sitt vinstbegär och sina nedskärningar.

Vi behöver komma överens om vilka värderingar vi vill leva efter och hur vi i så fall skall bete oss...

Det här är ett sätt att leda ett företag genom värderingar.

Vad är skillnaden mot att manipulera?

Man kan inte manipulera människors värderingar, säger Richard Barrett och betonar ordet "kan".

Däremot måste folk få möjlighet att instämma i dem, att äga dem. Samma värderingar kommer upp, vart i världen jag än vänder mig: Tillit, sanning, rättvisa, ärlighet. Alltid detta. Det är universellt.

Vinstbegär räcker knappast längre. Populära företag och företag som går bra på lång sikt värnar också om sin roll i samhället.

Människor hungrar efter en mening med livet. Detta sökande tar de med sig till jobbet, särskilt i den tomhet som uppstått efter 1980-talets alla nedskärningar.

Företagen är på väg dit... Företag med en högre medvetenhet om andliga värden går bättre än andra.

Men det gäller att ledarna själva går igenom en personlig transformation, annars kan heller inte företaget göra det.

Agneta Lagercrantz

Jag finner dessa artiklar oerhört inspirerande. Sådana guldkorn drunknar lätt i bruset av alla affärer och avslöjanden. Låt oss vaska fram mer sådant.

Sedan är det en djupare aspekt på det hela. Dessa tankegångar stämmer ju helt med det som vi lärt inom MRA. Om nu andra för fram samma budskap så är det en utmaning till oss att våga stå upp och säga det vi tror på.

Anna Olsson sände mig tre små stycken som alla är mycket tänkvärda. Anna frågar om något kan användas i DD. Jag finner följande dikt gripande och utmanande och även med en viss anknytning till julen. Jag tycker nog att jag kan citera den i sin helhet. De övriga kanske återkommer senare.

Lyckan

Jag mötte lyckan häromdan
och jag blev rent förskräckt,
så allvarsamma ögon
och en så sliten dräkt.

Man hade sagt, att lyckans bild
var slughet utan gräns,
'men hon som kom på vägen
var inte vacker ens.

Hon hade tärda anletsdrag
och bar en börda tung,
men när hon talte till mig
var rösten varm och ung.

Hon talade om mänskors nöd
och tjänst hos nådens Gud,
men om sitt egen öde
hon sade ej ett ljud.

Och då hon delade mitt bröd
som bordsgäst i mitt hus,
blev plötsligt själva mörkret
som fyllt av vänligt ljus.

Å, nu förstår jag lyckans väg:
att ge med råge full,
att brinna fort, och brinna ner
för Kristi kärleks skull

Margareta Melin

Rättelse

Maria Moberger påpekar att namnet på författaren till Luther-artikeln i förra DD är Christian Braw.

God Jul och Gott Nytt År!

Antero